

gav, maatte indeholde langt de største Bevillinger. Men jeg vil ogsaa fremhæve, at man i hvert Fald fra Ministeriets Side, og ganske særlig under Valgkampen, havde gjort opmærksom paa, at vi stod finansielt set godt. At den højtærede Finansminister havde ladet sig narre — det var vist det Udtryk, han selv brugte — af den Opstilling, den højtærede Indenrigsminister havde anvendt, kan jeg i alt Fald ikke gøre for. Efter de Oplysninger, der forelaa fra Ministeriets Side, var Statens Finansier i god Orden, medens vi alle var paa det rene med, at Kommunerne var haardt spændte for. Ud fra den Betragtning var det rimeligt, at man ønskede at lette Kommunerne noget, selv om Staten derved fik en forøget Byrde. Der forelaa ikke fra vor Side et Overbud. Den højtærede Indenrigsminister er aldeles ikke saadan en forfulgt Uskyldighed, som han vilde give det Udseende af i Gaar, thi han havde stadig det sidste Ord og gjorde ogsaa stadig Overbud med Hensyn til, hvor meget Statskassen skulde ofre. Jeg skal ogsaa minde om, at da vi havde vedtaget Forslaget her i Folketinget, var Regeringspartierne ikke tilfredse med den Affattelse, det havde faaet. Vel var de glade for § 1 med den Udvidelse af Reguleringerne, der derved blev foreslaet, men de var ikke tilfredse med, at vi ikke vilde gaa med til, at Kommunerne maatte have Ret til at bruge det Beløb, der stilledes til Raadighed for dem til Bedste for de vanskeligst stillede, ogsaa til Bedste for de bedre stillede. Forslaget gik saa op i Landstinget, og der blev det ændret i den Retning, som vi fra vor Side i Folketinget havde ønsket, dog paa et enkelt Punkt med en lille Smule Forandring til det bedre efter Ministeriets Opfattelse. Men heller ikke det var tilstrækkeligt for Regeringspartierne, tværtimod. Lovforslaget havnede i et Fællesudvalg. Og hvad skete der saa der? Der skete netop det, at trods den Statsregulering, som var foreslaet fra vor Side, blev der paa denne Lov indført en Bestemmelse om, at Staten ogsaa skulde yde Bidrag til Regulering af Grynprisen, og der blev hertil opført et Beløb af 3 Mill. Kr., som blev taget fra det Beløb, der var stillet til Raadighed for de vanskeligst stillede, hvilket med andre Ord vil sige, at Staten fik 1 Mill. Kr. mere Udgift ved, at dette Beløb blev sat ind paa § 1, saa at Ministeren i Virkeligheden her bød over det, som vi havde stillet Ændringsforslag

om, og derved, som jeg sagde før, har haft det sidste Ord i saa Henseende.

Der er en anden Ting, jeg vil nævne i denne Forbindelse. Vi mente den Gang i nogen Grad at have sat en Grænse for, hvad der i Henhold til § 4 kunde udkrives med Ministerens Tilladelse udover de Beløb, som var foreslaede, men jeg ser jo vel, at den foretagne Ændring ikke har været tilstrækkelig, thi det fremgaar af den Redegørelse, som medfulgte forrige Gang, at Statskassen i Virkeligheden har udbetalt i Henhold til § 4 7 Mill. Kr., hvoraf København har faaet godt 1,38 Mill. Kr., Købstæderne 5 Mill. Kr., medens Landet kun har brugt godt $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Dette Beløb har Ministeren Ansvaret for, idet det kun kunde drages ud af Statskassen med hans Tilladelse. Jeg nævner kun dette for at vise, at medens Ministeren vil mene, at det særlig er os, som har belastet Statskassen, er Virkeligheden den, at Ministeren ikke er saa ganske uden Skyld — det er i hvert Fald et mildt Udtryk at bruge.

I øvrigt forstaar jeg neppe, hvilken Interesse det i Grunden har under Forhandlingen om de to Lovforslag, vi har haft til Behandling i Gaar og i Dag, at tale om, hvordan vi lavede Dyrtidsloven af 1918, thi Forholdene var den Gang ganske anderledes end nu; vi har siden den Tid i høj Grad afviklet disse Forhold. Der faldt en Bemærkning fra den højtærede Indenrigsminister i Gaar, som jeg synes er ganske mærkelig. Jeg har ikke Fortrykket, saa jeg kan ikke citere den ordret, men efter at det ærede 5te Medlem for Skanderborg Amt (Korsgaard) havde ladet en Ytring falde om, at han formodede, der kunde spares 15 Mill. Kr. paa Lovforslaget om Befolkningens Forsyning med Levnedsmidler, vendte Ministeren atter tilbage til den Stilling, vi havde indtaget til den kommunale Dyrtidslov i 1918, og Meningen skulde sagtens være den, at hvis vi ikke den Gang havde vedtaget de 15 Mill. Kr., kunde vi lettere nu være kommet ned. Jeg forstaar ærlig talt slet ikke, hvad Meningen dermed kan være, thi siden den Tid er vi forlængst kommet bort fra de Statsbevillinger, som fandtes paa Dyrtidsloven af 1918. Allerede ved Revisionen af 1. April 1919 foreslog Ministeren selv at stryge de 3 Mill. Kr. til Grynprisernes Regulering, og ved Revisionen af 1. Juli i Aar blev det foreslaet af Ministeren og tiltraadt fra alle Sider, at man borttog